

Lov og Evangelium

Nr. 2

FEBRUAR 2006

42. årgang

Den fattige Lasarus

Av Lars Fossdal

Jesus forteller i Luk 16 om en fattig mann som het Lasarus. Han var full av sår og lå ved en rik manns port. Hans lengsel var å spise restene som falt fra dennes bord. Bare hundene viste ham barmhjertighet ved å slikke hans sår.

Lasarus betyr «Herren har hjulpet». Men ingen kunne se at Herren hadde hjulpet ham. Tvert i mot så det ut som Gud hadde sviktet der han lå som en syk og fattig tigger. Men Herren hadde ikke glemt ham. Da hans tid her på jord var omme, kom englene og hentet ham til den evige hvile. Nå skulle han i evighet trøstes.

Jesus har her tegnet for oss et bilde av en sann kristen. Han lærer oss at en kristen er full av sår (synd) mens han er her i verden. Han har sår som ikke gror. Det føles som om synden tar all kraft fra ham og gjør ham fattig og usel. Da fristes han til å oppgi sin tro.

Lasarus hadde én lengsel: å få spise av det som falt fra den rike mannens bord. De rike spiser ikke hva som helst. Heller ikke de som i seg selv er åndelig rike. De forkaster evangeliet, slik Jesus ble forkastet og foraktet.

Men Lasarus hadde sin eneste trøst i ordet om forløseren, og dette ordet var hans åndelige mat. Ved dette levde han. Og ved dette Ord hadde han fred med Gud. Gud hadde hjulpet Lasarus. I Kristus var han kledd i Guds rettferdighet. Ved Jesu sår hadde han legedom for sine synder og sin fattidom. (Jes 53:5) Derfor var Lasarus salig.

Han var ikke salig fordi han var fattig eller full av sår. Lasarus sin salighet besto i at Herren var hans hjelp.

Han hadde ikke sitt gode i det som er her i verden. Nei, han fikk det onde her i tiden. Han hadde trange kår. Men han hadde Kristus, og dermed var himelen hans. Det var der han hørte til.

Når hans dødsdag kom, ble hans stilling totalt omsnudd. Nå var det han som var «den rike mannen», kledd i den beste kledningen (Jesu rettferdighet), og omgitt av Guds herlighet. Heretter skulle han alltid trøstes – for Jesu skyld.

Er du ved Guds ord blitt som Lasarus? En som er full av sår som ikke gror. En som Gud har fått hjulpet til fred ved Kristus? →

Bladet Lov og Evangelium

utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon og blir sendt gratis til alle som sender ekspedisjonen navn og adresse. Bladet kommer med 10 nr. i året. Gaver til bladet kan sendes kasserer i NLL.

Ansvarlig for bladet:
Red.nemnda ved form. Ingar Gangås

Abonnement, oppsigelse og adresseforandring sendes ekspedisjonen v/Magne Ekanger, Vidjeveien 35, 4310 Hommersåk. Tlf. 51 62 26 53
E-post: magekang@online.no

NORSK LUTHERSK LEKMANNSMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-rosenienske forkynnelse, og ønsker å forkynne Guds ord i skrift og tale både i Norge og ute på misjonsmarken. NLL har ytremisjonsarbeid i Moldova.

Formann: Dag Rune Lid, Furufølten 30
5600 Norheimsund. Tlf. 56 55 26 72
E-post: drlid@online.no

Sekretær: Ingar Gangås
Furustua, 7690 Mosvik
Tlf. 74 06 46 50. Mobil 901 51 234
E-post: ingang@c2i.net

Kasserer: Torunn Ånestad, Kydland
4360 Varhaug. Tlf. 51 43 04 06
E-post: tskydland@yahoo.no
Bankgiro: 3204 10 10222
Svensk postgiro: 178 84 80-0

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL. Skolen har både halvårig og ettårig kurs, og det er også adgang til å følge undervisningen i kortere perioder.

Skolen ønsker å formidle tillit til Guds ord og spørre etter de gamle stier (Jer 6:16), samt fremme den arv vi har fra lekmannsbevegelsen og våre lutherske lærefedre.

Adr.: 3160 Stokke
Tlf. 33 36 17 70. Fax 33 36 17 71
Bankgiro: 3000 16 68516
E-post: bibelskolen@nll.no
Rektor: Per Bergene Holm
3282 Kvelde. Tlf. 33 11 26 96

INTERNETT: www.nll.no

Da kjenner Herren også deg ved navn, og du skal bli hentet av engler til Abrahams skjød når din tid er omme. Å være i Abrahams skjød vil si å være et Abrahams barn, det er jo barna som har rett til den plassen. Da er din strid med ett forbi, og du skal trøstes i all evighet.

Salig er den hvis hjelp er Jakobs Gud. (Sal 146:5)

L&E

*Engstede hjerte,
opp av din smerte!
Glemmer du aldeles bort hva du har:
Frelserens vennskap,
nåde og kjennskap!
Ennå han lever og er som han var.*

*Minnes hans seier,
husk hva du eier.
Ikke i deg, men i Frelseren kjær:
Ren og rettferdig,
himmelen verdig.
Ikke i deg, men i Jesus du er.*

*Synden deg plager,
netter og dager.
Dog – du en evig rettferdighet har.
Jesus alene
tvettet oss rene.
Pris være Lammet som syndene bar.*

*Opp av din dvale,
hør dog Guds tale,
glem ikke bort hva i Kristus du har!
Gud deg ei glemmer,
solen seg gjemmer.
Alltid bak skyene skinner den klar.*

Carl Olof Rosenius
(Sb. nr. 429, utdrag)

Vær sterk ved nåden i Kristus Jesus

Av Hans Erik Nissen

Hvorfor faller du i samme synd gang på gang? Du ber Gud om å befri deg, men det er ikke blitt noe annerledes. Du sier: Det kan da ikke være riktig at en kristen skal bli i synden?

Det er det heller ikke. Gud har gitt deg en motgift mot synden. Motgiften er ikke en ny beslutning eller en fornyet overgivelse. Kanskje du synes det er underlig, men seiersvåpenet er nåden. Nåden er ikke noe du bare har bruk for etter at du har syndet. Du har i like stor grad bruk for den før du faller.

Nåden er en kraft som gjør deg sterk, men den gjør deg ikke sterk i deg selv. Du eier kraften bare så lenge du blir i nåden. Den kom med Jesus. Gud rekker deg den fra sitt kors. Der gikk Jesus inn under syndens skyld. Men ikke bare det. Han brøt også syndens makt. Han seiret over alle ondskapens makter i deg og omkring deg,

og Jesus har dratt deg inn i sitt triumftog.

Du skylder ikke synden noe som helst. Jesus har helt og fullt frelst deg fra dens makt. Jo mer du lever i denne seier, desto sterkere er du. Du seier ikke i kraft av noe av ditt eget, men alene ved den nåde som gjør deg sterk.

*Fra «Han er vår fred»,
Logos Media 2005*

«For Guds nåde er åpenbart til frelse for alle mennesker. Den opptukter oss til å fornekte de verdslige lyster, til å leve sedelig og rettferdig og gudfryktig i den verden som nå er, mens vi venter på det salige håp og åpenbaringen av den store Guds og vår frelser Jesu Kristi herlighet».

Tit 2:11-13

Innholdsfortegnelse – Lov og Evangelium, februar 2006

Den fattige Lasarus. Av Lars Fossdal	side 1
Vær sterk ved nåden i Jesus Kristus. Av Hans Erik Nissen	side 3
Vi er igjen blitt et hedensk folk. Intervju med Gunnar Nilsson	side 4
Alle ting tjener til gode. Av Johannes Brandtzæg	side 7
Forlat oss vår skyld. Av Hans-Henrik Brix	side 8
Det skjedde på Golgata. Av Ingar Gangås	side 12
Hva evangeliet er. Av Martin Luther	side 13
Det er forskjell på nådegaver. Av Per Bergene Holm	side 14
Kjødets begjæring. Av Ole Hallesby	side 16
Å være en kristen. Vitnesbyrd av Natalia Mozer.....	side 19
Møtevirksomhet i NLL våren 2006	side 20

– *Vi er igjen blitt et hedensk folk*

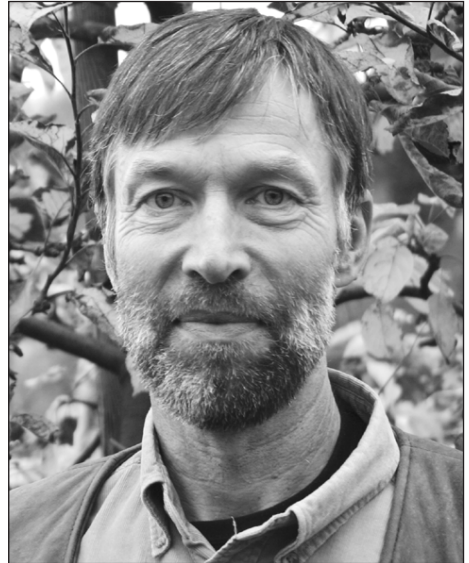
Gunnar Nilsson (56) intervjues av Dag Rune Lid

– Jeg tror ikke at vi som troende har innsett at vi igjen lever i et hedensk land, som da de første misjonærene kom til Norden. Da satte de barna ut i skogen, men vi tar livet av dem på sykehusene. Det svenske Kirkemøte vedtok i høst å innføre en velsignelsesakt for homofile. Jeg ser det som ufravikelig at Guds dom vil ramme våre nordiske land, om vi ikke vet hvordan dette skal skje.

Det er den svenske bonden og predikanten Gunnar Nilsson (bildet) som sier dette. Han kommer fra Nybro i sørøstlige Småland. Han vokste opp og var aktiv i Svenska Kyrkan (SK), hvor han også var lekprest en del år.

I 1993 vedtok bispemøtet at ingen kunne bli prest i SK om de var mot kvinnelige prester. Da etablerte han sammen med noen venner en misjonsforening, som en plattform for det videre arbeidet i Guds rike.

– Vi regnet med at vi snart ville være hjemløse i kirken. Utviklingen gikk raskere enn vi hadde forventet. Kort tid etter at misjonsforeningen ble etablert, kom en kvinnelig prest til vår menighet, og vi ble på denne måten utestengt. Da begynte vi med lekmannsgudstjenester hver fjortende dag i tillegg til annen møtevirksomhet, sier han.

Mange dradd med

– Utviklingen i SK på 90-tallet gikk svært raskt. Vi fikk fotoutstillingen «Ecce homo», som ble sendt rundt i mange svenske kirker. Her ble Jesus framstilt som homofil. Da meldte vi oss ut av kirken. Vi hadde da allerede innført dåp og nattverd i misjonsforeningen, som fikk navnet «Sydöstra Smålands Lutherska Forsamling». Nå er det ca. 50 medlemmer i menigheten, og jeg er en av de eldste, sier han.

– I Sverige skjedde det at mange som i utgangspunktet var konservative, ble dradd med i frafallet. Årsaken var at tilliten til Guds ord sviktet, og Bibelen ikke ble regnet som Guds

ufeilbarlige ord lenger. Gradvis begyn-
te en å forsvare det som brøt med Or-
det. En kunne selv bestemme hva en
ville ta vare på, og da er en på glattisen.

– Likevel er det også mange, spesi-
elt nord i Sverige, som har forlatt kir-
ken. Slik sett er det en katastrofe for
SK i læstadianske bygder, der en stor
andel av dem som var med i menighe-
tene forlot kirkene. Tornedalen, som
strekker seg inn mot finskegrensen, er
et slikt område, understreker Nilsson.

Laodikea-tilstander

– Samtidig er det stor hovmodighet
og blindhet i de nordiske folk. Vi deler
ut fredspriser, og Sverige opptrer som
verdens samvittighet og har mange
synspunkt på hva andre gjør feil. Men
slik situasjonen er hos oss, burde vi
ikke gi råd til andre.

– Da hedenskapet rådde i Norden,
satte en barna ut i skogen. I dag tar vi
livet av dem på sykehusene, og snart
vil de kristne oppleve det som de før-
ste misjonærene opplevde da de kom
til våre land for tusen år siden.

– Jeg tror ikke vi som troende har
innsett situasjonen som Sverige er
kommet i. Norge ligger ikke langt et-
ter. «Åke Green-saken» er et eksempel
på dette. I første rettsinstans ble han
dømt til flere måneders fengsel for å
forkynne det Bibelen slår fast om
homofili. I neste rettsinstans ble han
frikjent, og det skjedde også i høyeste-
rett. Men at en slik sak kommer opp,
sier likevel mye om uviklingen.

Materialismen blir utkonkurrert av
en religiøsitet som ikke har med bi-

belsk kristendom å gjøre. Guds folk er
blitt lik Laodikeamenigheten, som var
rike og ikke manglet noe. Vi er blitt så
velstående og fornøyde i våre kirker og
bedehus, og vi mangler nøden for den
forferdelige situasjonen våre nordiske
land er inne i, sier Nilsson.

– I dag er det stor aktivitet i kristen-
heten, og en tar i bruk verdens metoder
for å holde maskineriet i gang. Det er
som Guds folks tilbedelse av gull-
kalven i fordoms tid. Bilde av gull-
kalven hadde Guds folk hentet fra
Egypt (verden), og så tenkte de at det
skulle bli lettere å tilbe Gud ved å tilbe
det synlige og forståelige.

– De ville ikke tilbe en annen Gud,
og de sa: «Dette er den Gud som har
ført dere opp fra Egypt». Da mente de
ikke at de tilba kalven i og for seg,
men at han stod som et bilde på Gud.
Akkurat dette ser vi mye av i kristen-
heten i dag. En vil gjøre det lettere å
tro på Gud, og en senker terskelen til
Guds rike uten dekning i Skriften.
Man gjør den trange port vid, og den
smale vei bred – men da leder den ikke
til himmelen, sier Nilsson.

Byrdebærere

– Ser vi på Moses og Daniel, fikk
de lagt på seg en byrde av Herren. Da
falt Moses på sine knær innfor Gud og
bad om nåde for sitt folk. Daniel så til
Guds løfte da folket var i fangenskap.
Han gikk ned til elven Hiddekel, og
fastet og bad i tre uker for sitt folk.

– Vi går ikke inn i bønnekampen
som Daniel. I stedet bli vi oppslukt av
tidsånden. Vi er rike og har alt, åndelig

sett. Asbjørn Aavik skriver i en av sine bøker om «byrdebærerne». Som Guds folk burde vi bli slike «byrdebærere» som bærer vårt folk inn for himmelens Gud og ber om frelse og berging.

– Bjørnstjerne Bjørnson sa om de troende: «Deres ro forferder meg»! Om vi virkelig forstod hva Bibelen sier om at det er en fortapelse å unnfly, burde det forferde oss! Bibelen vitner om at det skal være en søvnens tid før hans gjenkomst, og den er vi inne i nå. Sløvheten har rammet oss alle. Derfor sier Bibelen: «Våk og be»!

Gjennom nederlag til seier

– Paulus sier i Fil 3:12: «Jeg jager etter det for å kunne gripe det, fordi jeg selv er grepet av Kristus Jesus». Vi har så lett for å slå oss til ro når vi blir frelst. Det var ikke meningen at den «syke», som ble frelst, skulle bli i «sengen». Jesus sa: «Ta din seng og gå»! Det er også vårt kall. Bli ikke liggende i «sengen», sier Nilsson.

Han mener at som troende er det lett å bli deprimerert når en ser på utviklingen, og mener vi kan ta Israel som eksempel på dette. – Når Israel blir hengt ut i media, har vi som troende vanskelig for å se Guds ledelse gjennom det som skjer. Men for at vi skal få det endetidsperspektivet som Bibelen skisserer, bygges det nå opp en motstand mot Israel i verdensopinionen. Det må vi ha klart for oss.

– Da skal Antikrist samle folkene og overvinne dem, slik det står i Sakarias 14. Derfor må vi som troende ha øyne til å se med, for å forstå at det er

Gud som handler. Han har likevel en mening med det som skjer. Det som vi oppfatter som negativt, kan nettopp være etter Guds vilje. Som troende skal vi bare konstatere at Guds plan oppfylles. Når Guds folk, Israel, er beseiret, skal Jesus komme tilbake til sitt folk og frelse dem, slik det står i fortsettelsen i Sakarias 14.

– Guds vilje vinner seirer gjennom nederlag, akkurat på samme vis som da Jesus døde i fornedrelse på Golgata kors. Dette er Lammets vei. Slik vinner Han seier – ved å ofre seg selv. Dette er hvetekornets vei, også for en kristen, slik Jesus uttrykker det. Dette skjer ikke bare en gang i en kristens liv, men det er noe vi kalles til på ny og på ny gjennom Guds tale til oss.

– Jeg ser det som ufravikelig at Guds dom vil ramme våre nordiske land, om vi ikke vet hvordan dette skal skje. Det virker som Gud allerede har flyttet lysestaken fra våre land. Men ennå kan mennesker komme til tro, om jeg enn har vanskelig for å tro på noen landsomfattende vekkelse igjen.

Gud sendte samvittighets-vekkelse

– Vi fikk også oppleve samvittighetsvekkelse i menigheten vår som var tilsluttet SK. De fleste ble frelst på slutten av 80-tallet, og de som kom med, kom fra helt verdslige sammenhenger, og de hadde ikke noe bakgrunn fra annen kristen forsamling tidligere. Det er merkelig når Gud handler, sier han tankefullt.

Selv opplevde han å komme inn i vekkelsen med sitt liv etter at han

Alle ting tjener til gode

«Vi vet at alle ting tjener dem til gode som elsker Gud». (Rom 8:28)

Det mest forkjærte som vi kan komme borti, våre verste feiltagelser, våre bitreste sorger, de ulykker som vi selv har ført over oss med vår egen dårskap, og de andre har påført oss uten noen som helst skyld fra vår side, ja, endog våre synder, alt uten unntagelse skal tjene oss til

gode, om vi bare blir ved å leve i Guds samfunn, om bare livssamfunnet med Gud blir ved å være kjær og uunnværlig for oss. «Rettferdighetens salige frukt» skal vi høste selv av de torner som stakk verst.

Er ikke det lykke? Trenger vi å ønske oss noen bedre lykke her på jorden? Gud være lovet for en slik makeløs lykke!

Johannes Brandtzæg

hadde vært en bekjennende kristen i 12 år. På en sommersamling i 1987 fikk han erfare at Gud, gjennom Ordet, plasserte han utenfor Guds rike.

– Jeg hadde vært en aktiv og ivrig kristen gjennom mange år, men nå opplevde jeg å bli fortapt som Jakob den natt han kjempet med Gud. Jeg måtte bekjenne både for Gud og mennesker at jeg hadde levd i selvbedrag. Men gjennom dette møtet med Herren, fikk jeg også erfare hva det vil si å få Guds fred og et levende håp.

– Forskjellen var at nå var det Gud som fikk handle, og han fikk føde troen i hjertet. Før var det jeg som hadde bestemt, handlet og arbeidet. Det var en merkelig opplevelse å bli født på ny. Rikere har jeg vel aldri opplevd å være, som da jeg reiste hjem fra den samlingen. Jeg hadde lest i min Bibel fra jeg var liten, men nå var det som om jeg hadde fått en ny Bibel. Før hadde jeg ikke sett hva som stod der.

Mist ikke motet!

– Som Guds barn skulle vi si til hverandre: Mist ikke motet! Vi har et himmelsk kall uansett hva som skjer! Ser vi på profetene i GT, sto de ofte frem i slike krisetider som vi nå har. En del av dem fikk virke til frelse, og en del til forherdelse – men begge kall var et oppdrag fra Gud.

– Jeremia fikk for eksempel kall til å forherde folkets hjerter. Når han sier i Jer 6: «Hvem skal jeg tale til og vitne for, så de hører? Se, deres øre er uomskåret, så de ikke kan høre. Se, Herrens ord er blitt til spott blant dem, de har ingen glede i det», var det et tungt kall han fikk å gå med. Han skulle rive ned, – men han fikk også bygge opp.

– Det er slik at vi får ikke velge vårt kall eller hvilken tid vi skal leve i, det er Herren som bestemmer det. Måtte vi være tro mot det kallet Herren gir den enkelte i denne tid, avslutter predikanten Gunnar Nilsson.

L&E

Forlat oss vår skyld

Av Hans-Henrik Brix

I denne femte bønnen i Fadervår ber vi om vårt mest grunnleggende åndelige behov: syndenes forlatelse. Hva det daglige brød er for legemet, er den daglige syndsforlatelse for sjelen. Kristi rike er et syndig rike, har Luther sagt. Vi synder mye hver dag og fortjener bare straff, sier han i katekismen. Og apostelen Jakob sier i sitt brev at vi snubler alle i så mangt, ikke minst med våre ord (Jak: 3:1). Som Guds barn ønsker vi å leve vårt liv i kjærlighet til Gud og våre medmennesker, men på grunn av vår egoistiske natur kommer vi stadig til kort overfor Guds fullkomne målestokk. Vi kan ikke overholde et eneste av Guds bud. Derfor gjelder det at våre handlinger er bestemt av sann gudsfrykt og kjærlighet til Gud. Av denne grunn innleder Luther sin forklaring til budene med ordene: «Vi skal frykte og elske Gud, så vi...»

Vedvarende syndsforlatelse

Men nå har Gud ikke bare tatt oss til nåde og frelst oss for sin Sønnns skyld, men han lar oss også leve som barn i sitt nåderike. Ved Jesus har vi alltid adgang til Guds nådetrone og en vedvarende syndsforlatelse. Når Jesus her formaner oss til daglig å be om syndenes forlatelse, er det ikke fordi vår himmelske Far trenger vår bekjennelse for å kunne tilgi oss, men fordi den skal hjelpe oss til å bli bevart i barnets fortrolige forhold til sin far.

En kristen er ikke under Guds dom når han faller i synd. Luther sa det slik: Gud forlater oss syndene uten og før vi ber. Han har gitt oss evangeliet til og med før vi begynte å tenke på det, og i det har vi evig forlatelse. Men saken er den at vi bør bekjenne, og så motta denne forlatelse for vår egen skyld.

Barn – ikke tjenere

Gud bruker våre familieforhold til å levendegjøre nådeforholdet, for eksempel ser vi dette i Salme 103:13: «Som en far forbarmer seg over sine barn, forbarmer Herren seg over dem som frykter ham».

Et barn i et hjem blir aldri foreldrene noe skyldig, og heller ikke i Guds rike holdes det regnskap med barna. Vår skyld eller skyldfrihet avhenger av om vi er tjenere eller barn. Vi er Guds elskede barn under samme nåde hos Gud i våre ynkelige som i våre sterkere stunder. Men det er et sykdomstegn hvis vi ikke føler behov for daglig å be Gud om å tilgi oss våre synder. Her i Fadervår er det kanskje i første rekke tenkt på en generell syndsbekjennelse som da også omfatter den synd i vårt liv vi ikke vet om, men i tillegg bør vi for vår egen skyld bekjenne konkrete synder. Ved å sette navn på våre forsømmelser og våre overtredelser blir vi minnet om hvordan og hvem vi er, og da blir det også mer levende for oss hvor stor og rik og

nådig en Gud og Far vi har i Jesus Kristus. Han utsletter vår grenseløse og store syndegjeld uten noen som helst betaling fra vår side, og blir aldri trett av å tilgi oss som bare tretter ham med vår synd.

Som vi og forlater

Hvordan skal vi forstå denne tilføyelsen? Hvis det betyr at vi må tilgi andre som betingelse for selv å få tilgivelse hos Gud, ville vi komme i konflikt med evangeliet om våre synders forlatelse for Jesu skyld alene. Evangeliet ville bli en lovgjerning vi skulle oppfylle for å få nåde hos Gud. Da ville ordene evangelium og nåde miste sin betydning, og kristendommen ble omgjort til en lovreligion på linje med andre verdensreligioner.

Allikevel skal vi vokte oss for å avsvkke alvoret i Jesu ord om nødvendigheten av å tilgi vår neste. I Mat 6:14-15 tydeliggjør Jesus hva han mener: «For dersom dere tilgir menneskene deres overtredelser, da skal også deres himmelske Far tilgi dere. Men om dere ikke tilgir menneskene deres overtredelser, da skal heller ikke deres Far tilgi det dere har forbrutt». Vi skal vokte oss for å oppfatte ordene slik at vi skal prestere noe for selv å få noe hos Gud, men vi kommer ikke bort fra at det her er en åndelig lovmessighet som setter vår tro på prøve, og som viser hva Guds nåde og tilgivelse betyr for oss i praksis. Jesu ord betyr at det menneske som ikke vil tilgi sitt medmenneske, ikke selv kan få tilgivelse hos Gud.

Dersom vi ikke er innstilt på å tilgi vår neste, er det et vitnesbyrd om at vi enten har glemt, eller ikke forstått, hvor stor en nåde Gud har vist oss ved å tilgi oss all vår synd og urettferdighet.

Tilgi hverandre

I Mat 18:21-35 underviser Jesus oss om at Guds tilgivelse og vår tilgivelse hører nøye sammen.

Utgangspunktet er Peters spørsmål til Jesus: «Herre, hvor mange ganger skal min bror kunne synde mot meg, og jeg tilgi ham – inntil sju ganger»? Jesu svar er: «Ikke sju ganger, men sytti ganger sju»! Sytti ganger sju taler om noe ubegrenset, uendelig og fullstendig. Det betyr at vi alltid og uansett skal tilgi.

Den første tjeneren i lignelsen skyldte sin herre 10 000 talenter. En talent svarer til 6 000 denarer, og en denar svarer til en daglønn for en vanlig arbeider. Det Jesus vil si oss, er altså at tjeneren hadde en så stor gjeld at han aldri ville kunne tilbakebetale pengene han skyldte. Tjeneren hadde en ubetalelig gjeld. Han bad sin herre om utsettelse og tålmodighet, og hans herre fikk medynk med tjeneren, løslot ham, og ettergav ham hele gjelden. På den bakgrunn skulle en tro at tjeneren ville vise overbærenhet med sin medtjener som skyldte ham en bagatell av det han selv fikk ettergitt, men han tok strupetak på medtjeneren og forlangte å få pengene med én gang. Den ubarmhjertige tjener, som hadde fått ettergitt en ubetalelig gjeld, måtte nå

stå til regnskap overfor sin herre. Tjeneren ble overgitt til dem som piner, inntil han hadde betalt alt han skyldte, det vil si at han på grunn av sin store gjeld aldri slapp fri denne pine og straff. Og i vers 35 får vi konklusjonen og lærdommen som vi kan trekke av denne beretning: «Slik skal også min himmelske Far gjøre mot dere, om ikke hver og en av hjertet tilgir sin bror».

Jesu sinnelag

Her minner Jesus oss om hvor stor en gjeld Gud har utslettet i vårt liv. I sin barmhjertighet har han ettergitt meg hele min ubetalelige gjeld. Det er min redning at Jesus gav seg selv som en løsepenge for meg. Med sitt dyrebare blod har han løst meg og kjøpt meg fri fra lovens forbannelse og fra

evig straff og pine. Jeg er fri fordi Jesus har satt meg fri. Han har fridd meg ut av mørkets makt og satt meg over i lysets rike.

Vårt sinnelag

Jesus vil åpne våre øyne for at vår brors synd mot oss er ubetydelig i sammenligning med vår synd mot Gud. Hva betyr vel 300 denarer i sammenligning med 10 000 talenter? Jesus sier her at det kommer til å gå oss like ille som den ubarmhjertige tjener, hvis ikke vi av hjertet tilgir vår bror. Gud forventer altså at vi viser det samme sinnelag overfor andre som han viser overfor oss. Derfor står det «av hjertet», tilgivelsen skal komme innenfra som en hjertets holdning. Et utilgivelig sinnelag er et vitnesbyrd om et hardt og uforsonlig hjerte som

«Evangeliets salige hemmelighet har sin grunn i de største begivenheter som noen gang er funnet sted.

Hans evige farskjærlighet til barna kunne ikke bli forandret ved deres fall. Den brant like sterkt i ham som før. Han kunne ikke la oss være overlatt til satan og fortapelsen. Han ville kjempe den veldige kampen for å kjøpe oss tilbake.

Da tidens fylde kom, sendte Gud sin Sønn, født av en kvinne. Han ble et menneske som oss. Han ble den mest foraktede og forglemte, full av sykdom og sår. Han var en orm og ikke en mann, menneskers spott og

folks forakt. Han var en tjener, ja, en trell. Han var ikke kommet for å la seg tjene, men for selv å tjene og gi sitt liv til løsepenge for oss.

Denne foraktede mannen, som var sant menneske, og likevel samtidig Gud, Jesus Kristus, hadde hele guddommens fylde boende legemlig i seg. Det er ham som for over to tusen år siden har hengt som en ugjerningsmann på et forsmedelig kors i Jerusalem».

*Carl Olof Rosenius
Fra «I syndsforlatelsens rike»,
Arven forlag*

ikke har tatt imot Guds uforskyldte nåde med glede og takk. Eller også holder evangeliet om syndenes forlatelse på å bli en teori vi kan, mer enn et godt og ufortjent budskap for syndere med en ubetalelig gjeld.

Jesu ord om at vi skal tilgi vår neste, er ikke et krav vi skal oppfylle før Gud kan vise oss nåde, men det er en påminnelse om at den som har fått sin gjeld ettergitt hos Gud, som noe helt naturlig vil være innstilt på å tilgi sin bror. Og er det ikke slik, er det et tegn på at vi er uberørt av Guds kjærlighet, nåde og tilgivelse i Kristus. I Ef 4:32 sier Paulus: «Vær gode mot hverandre, vis barmhjertighet så dere tilgir hverandre, likesom Gud har tilgitt dere i Kristus».

Vi formaner her til å vise godhet og barmhjertighet og et tilgivende sinn. Det understrekes også i siste del av verset: «...likesom Gud har tilgitt dere i Kristus». Og hvordan tilgir Gud? Jo, han utsletter synden og glemmer den, fordi han selv har kastet den i havets dyp. Våre synder er for Jesu skyld tilgitt, begravd og utslettet. På tilsvarende måte skal vi av hjertet tilgi vår neste, slik at vi ikke blir bitre og gjemmer på det onde, og heller ikke gjør nestens feiltrinn mot oss til et samtaleemne.

Flisen og bjelken

Ser vi bare flisen i vår brors øye, men ikke bjelken i vårt eget øye? Guds ord taler så klart at vi ikke kan være i tvil om hvordan vi skal forholde oss når noen synder mot oss. I praksis kan

det være meget vanskelig å etterleve Jesu ord. Det vet vi både fra oss selv og andre. Det er dessverre mye åpenlys og skjult krangel, uvennskap, kulde og uforsonlighet også mellom kristne brødre. Vi må stille oss selv et ransakende spørsmål: Praktiserer vi Jesu ord om å tilgi hverandre av hjertet, eller tar vi avstand fra mennesker som har såret oss og kanskje gitt oss en dårlig og ukjærlig behandling? Er vi av hjertet innstilt på å tilgi dem, eller baktaler vi dem og tillegger dem alt mulig negativt, fordi de har skuffet og såret oss? Her prøves vi til vårt innerste, og her skal det vise seg om Guds kjærlighet er en så sterk og levende virkelighet for oss at vi handler etter Jesu ord!

Er det mulig at Gud dømmer et svakt menneske fordi han ikke kan tilgi alle onde mennesker? Ja, sier Rosenius, for å fortsette å leve i hat til andre, beviser at du er en frafallen – at du ikke lenger lever i din fødsels nåde. For alt det som er født av Gud seirer over verden, og dette er den seier som har seiret over verden: vår tro. (1Joh 5:4)

Spørsmålet er hvordan du ser på din egen synd og Guds nåde. Blir din egen synd virkelig stor for deg, betyr andre menneskers ondskap mot deg lite.

Jo svakere og uslere vi er i egne øyne, desto lettere har vi for å tilgi andre. Vår evne til å forlate all menneskelig ondskap avhenger av om våre egne synder er blitt et så stort onde for oss at alle andres synder blir bare småtterier til sammenligning. L&E

Det skjedde på Golgata

Av Ingar Gangås

Tre kors sto reist på Golgata. Jesus, Guds Sønn, hang midt mellom to røvere, som Guds sonofferlam. Den ene røveren fikk være med til Paradis. Den andre gikk evig fortapt. Begge var i samme situasjon, dømt skyldige. De var like å se til. Begge hang ved Jesu side. Jesus døde for dem begge. Likevel døde den ene *fra* synden, og den andre *i* synden.

«Forsoninga er vunnen»

I en sum er dette livets realitet. Slik skal menneskeheten skilles. Og det til tross for at Jesus døde *for* synden. Jesu frelse gjelder alle. «Forsoninga er vunnen», synger Lina Sandell, og fortsetter: «...i Jesu Kristi blod. Til meg frå korset freden hans er floten...» Noen tar imot dette budskapet, og fryder seg. Andre har ikke bruk for det, selv om de har vokst opp i «nærheten av Jesu kors», i en kristen heim.

For noen år siden fikk jeg være med å besøke ei eldre dame. Hun ville vi skulle synge en bestemt sang sammen. Det var sangen «På Golgata, den gamle høy.» Den betydde så mye for henne. Vi måtte leite opp i sangboka. Begynnelsen var noe endret, men vi sang: «Da Golgata, der Jesus led, jeg gjennom tårer så. Da fikk jeg se en nådestrøm til meg fra korset gå. Nåde strømmet fra korset ned, dyp som havet med stille fred. Nok for tid og for evighet, nåde nok for meg». Det andre

og tredje verset skildret hvor stort det er når en får se at det var min synd Guds Lam tok på seg. Vi kom til det siste verset, og himmellengselen steg: «Når jeg engang i himlen står. Min glede der skal bli: å synge evigheten lang, om nåden full og fri». Ikke mange dagene etter var hun heime.

Kristendommens kjerne

Pulsslaget i all sann kristendom er Ordet om korset, hva det kostet Jesus å frelse oss fra synden. Når dette herlige budskapet får plass i hjertet, blir det som Lina Sandell synger videre: «Er fiendskapen drepent, kva ottast eg vel då? Det som er dødt, kan meg 'kje skade gjera! Er syndeskulda sletta av Jesu dyre blod. Då er det skuldbrev borte som meg i vegen sto. Og kven vil meg med nokon rett fordømma?»

I slottskirken i Wittenberg er det et gammelt bilde som viser Martin Luther som predikant. Han står på prekestolen med en Bibel foran seg. Med venstre hånd peker han ned i den åpne Bibel. Med høyre hånd peker han på et maleri av den korsfestede Kristus. Tilhørerne ser ikke på Luther, men på maleriet av Jesus, som henger på veggen mellom ham og menigheten. All deres oppmerksomhet er rettet på han som henger på korset. Slik vil det alltid være for den som har fått Jesus kjær.

Dypest sett har du ett eneste stort problem etter syndefallet. Du står i

Hva evangeliet er

Ordet evangelium er et gresk ord og betyr godt budskap, god nyhet, godt utrop som en taler om, synger og er glad for. Slik kom det et godt budskap ut blant det jødiske folk når David seiret over Goliat. Deres grusomme fiender var slått, og de som var satt fri sang, danset og var glade.

Slik er også Guds evangelium et godt budskap og en nyhet som er gått ut til hele verden gjennom apostlene. Om en ny og endelig David som har kjempet mot synden, døden og djevelen, og har seiret. Og dermed, uten at noen har fortjent det: Satt fri alle dem som var fanget under synden, plaget av døden og i djevelens vold. Har gjort dem rettferdig, frelst og levende. Og dermed gitt dem fred og ført dem hjem til Gud igjen.

Da har de også grunn til å synge, takke og lovprise Gud. Ja, alltid være glade – hvis de virkelig holder fast ved dette og blir faste i troen.

Dette gode budskap, den evangeliske og guddommelige nyhet, kalles også et nytt testamente. Akkurat som en døende mann bestemmer hvordan alt han har eid skal deles ut til bestemte arvinger etter hans død. Slik har også Kristus før sin død befalt og ordnet det slik at etter hans død skulle dette evangelium forkynnes for hele verden. Og gjennom det har han tilegnet alle dem som tror dette, alt det han eide; han gav dem sitt liv som oppslukte døden, sin rettferdighet som utslettet synden, og sin frelse som seiret over den evige fordømmelsen.

Nå kan så det fortapte menneske, død i synd og lenket til helvete, ikke høre større trøst enn dette dyrebare, herlige budskapet om Kristus. Og han må le og glede seg i sitt hjertes innerste, hvis han da tror at det virkelig er slik.

*Martin Luther
i «Fortalen til Det nye testamente»*

unåde hos Gud. Søren Kierkegaard taler om «den uendelige bekymring: At han kan blive salig». Sangeren beskriver denne situasjonen slik: «Skuldig til døden for syndene mange, bunden i lekkjer frå syndeveg lange».

Da er det godt at det finnes et bestemt budskap om frelse fra synd, dom og død, et uforanderlig ord om et evig fullbrakt. Dette står fast gjennom alle tider, selv om alt annet forandres og omskiftes. Hør og tro det, så du ikke

blir stående utenfor! Uten at du blir født på ny kan du ikke se Guds rike.

Det finnes bare én vei til livet! Men du skal også vite at denne veien finnes. Den heter Jesus Kristus. Han er veien, sannheten og livet! Hver den som tror på ham, skal bli frelst.

«For Ordet om korset er vel en dårskap for dem som går fortapt, men for oss som blir frelst, er det en Guds kraft». (1Kor 1:18)

L&E

Det er forskjell på nådegaver

Av Per Bergene Holm

Ifølge Det nye testamente er vi ikke lenger avhengige av særlig innviende personer til å forvalte nådemidlene, dvs. å forkynne Guds ord og forvalte sakramentene. Alt dette er retter og plikter som ligger i det alminnelige prestedømme. Det betyr imidlertid ikke at alle troende skal gjøre alt. Selv om vi alle er prester, er vi ikke dermed alle profeter eller lærere, har vi ikke dermed alle nådegave til å lede og styre, til å tjene eller helbrede. Nei, Gud har ordnet det slik i sin uendelige visdom at han har fordelt tjenestene mellom oss, og gitt den enkelte utrustning til tjeneste. Alle skal ikke gjøre alt, men enhver skal ta vare på sin tjeneste, den som er gitt ham av Gud, og som Gud har utrustet ham til. (1Kor 12:4-11)

Tjenestedeling

Selv om vi alle er prester, har Gud i sin visdom ordnet en tjenestedeling. I tempelet var det slik at mens noen prester ordnet med ofrene, med lysestaken osv., var andre opptatt med å åpne/lukke dørene, med å skaffe ved og bære vann, med å gjøre rent og holde vakt. Skulle alle gjøre alt, ville det blitt virvar, og ingenting hadde blitt ordentlig gjort. Slik er det også i Guds hus, den levende menighet. Det er en tjenestedeling, en ordning av tjenester.

Enhver skal ta vare på sin tjeneste, være tro i den og skjøtte den. Og så er

det ikke riktig at en blir satt til andre ting som innebærer at en må forlate sin tjeneste, hvor dyktig han eller hun enn er. Det er heller ikke riktig at en blander seg i andres tjeneste, og tiltar seg noe Gud har gitt til andre. Nei, enhver skal ta vare på sin tjeneste. (1Kor 12:28-30)

Mann og kvinne

Det er en grunnleggende tjenestedeling mellom mann og kvinne, grunnlagt i skaperordenen. Fordi mann og kvinne er forskjellige og skal utfylle hverandre, har de også fått ulike tjenester og funksjoner. Dersom mannen skulle gjøre kvinnens oppgaver, og kvinnenmannens, ville begge fylle tjenesten dårlig, for de ville gjøre noe på tvers av sin utrustning og det Gud hadde bestemt dem til. Men der enhver skjøtter sin tjeneste og sitt kall, i bønn om å få være tro og i bønn om Guds nådes utrustning, der vil tjenestene bli utført etter Guds hensikt og plan.

Jeg tror at dette er sannheter vi trenger å legge oss på hjertet i våre dager, for vi har lite syn for Guds nådegavehusholdning og tjenestedeling. Vi tenker demokratisk og i likestillingsbaner, hvor alle er like, og alle skal og kan gjøre alt.

Syn for nådegavene?

Jeg tror det er flere årsaker til at vi ikke ordner vårt arbeid rett i disse ting:

De som er satt til å styre og lede har lite syn for nådegaver. Det er andre motiver som driver når en kaller til tjeneste. Man ønsker å aktivisere mennesker inn i Guds rike, få alle mann på dekk, putte dem inn der det finnes ledige oppgaver, uten hensyn til kall og utrustning. Det viktigste er å få dem aktivisert, få dem til å kjenne seg verdsatt og regnet med. I noen sammenhenger er det slik at en er ikke riktig regnet med før en står på talerlisten. Så kan det godt hende at forkynnere går på tomgang og får hendene fulle av praktiske gjøremål, mens andre som Gud har gitt andre nådegaver og tjenester står på prekestolen, ikke fordi de ønsker det eller har bedt om det, men fordi de som styrer og leder ikke har mer åndelig forståelse for arbeidet.

Troskap i det stille

Det er få som vil tjene i det stille og i det skjulte. Derfor halter arbeidet. Noen av lemmene svikter, og så må føttene gjøre hendenes arbeid. En forkynner må ta på seg å lede møter og be inn folk, fyre i ovnen, og bære stoler. Det går ut over hans egen tjeneste, han får ikke den tid og ro han skulle ha til å forberede seg, men er tvunget til andre oppgaver fordi noen har forlatt sin post. Noen har sviktet i tjenesten. Kanskje det kommer av at de synes tjenesten er for liten? Den gir så lite ære, og er så lite synlig. De sitter og venter på å bli satt til «større oppgaver», og så lenge de ikke blir satt til det, er de bare gjester i Guds forsamling. De er ikke villige til å bære noe.

Makt og ære

Mange ser på tjenester og verv som påskjønnelser og æresbevisninger. I verdslige sammenhenger er det å bli valgt inn i et styre, eller bli bedt om å holde et foredrag, forbundet med ære. Slik tenker vi også lett om Guds rikes arbeid. Derfor er det på den ene side mange som gjerne vil bli innvalgt i styrer og råd, eller bli spurt om taleroppdrag, særlig i sammenhenger de oppfatter som betydningsfulle. Det gir ære og posisjon. På den annen side ser noen faren i at enkelte kan få for stor makt og posisjon, og ser det derfor som sin oppgave å fordele verv og oppdrag best mulig, slik at ikke noen får for mye å si. Her må ingen bli for store, men alle være så like som mulig.

Det er ikke personlig ønske om makt og ære som skal være drivkraft for å bli satt til tjeneste. Den som drives av slikt, er uskikket til å tjene i Guds rike. På den annen side skal en ikke gå forbi nådegaver Gud har gitt til menigheten av frykt for at de kan få for stor innflytelse og bli aktet høyt. Det er tvert i mot som det skal være når noen aktes høyt på grunn av det Guds ord de forkynner, eller den sunne bibelske lære og rettesnor de fører arbeidet etter.

Hyrdenes ansvar

Det ligger et veldig ansvar på dem som av Herren er betrodd tilsyns-embeter iblant oss. De skal forvalte nådegavene i Guds forsamling, ikke ut fra en tankegang om at alle skal være

Kjødets begjæring (1)

Av Ole Hallesby

Jesus minner ikke bare sine disipler om den villige ånd, men også om det skrøpelige kjød de har.

På den ene side sier Skriften at kjødet er korsfestet hos enhver som hører Kristus Jesus til. På den annen side sier den at kjødet er i live, ja, begjærer hos den troende, endog hos den som vandrer i Ånden. Løsningen her finner vi når vi legger merke til det utrykk apostelen her bruker om kjødets avlivelse, nemlig korsfeste. Det eendommelige ved denne henrettelse er jo at forbryteren er i live lenge etter at korsfestelsen har funnet sted. Som vi ser av beretningen om den ene røver ved Jesu side, kan forbryteren være like ond som før. Men nå kan han intet ondt få utført mere. Samfunnet har sørget for å gjøre ham uskadelig.

Nå sier Skriften oss at ikke noe menneske blir en kristen før det utleverer sitt gamle kjød til korsfestelse: «De som hører Kristus Jesus til, har korsfestet kjødet med dets lyster og begjæringer». Ved sin vekkelse får mennesket ved Åndens lys se den gamle Adam som den forbryter han er.

like, ikke for å imøtekomme menneskelige krav om posisjoner, men de skal sette de forskjellige til de tjenester som Gud har gitt den enkelte utrustning til. Vi må vokte oss så ikke menneskelige hensyn og disposisjoner, styrevedtak, årsmøtevedtak og lignende blir over-

Men det krymper seg ved å utlevere ham til avlivelse. Og tinger med seg selv og sin Gud om det ikke skulle være mulig å få spare litt av det gamle egenkjærlige og egenrådige liv. Ved omvendelsen velger den vakte å utlevere sitt gamle liv til døden. Og før dette valg er gjort, skjer det ingen frelse, hvor meget vi enn gråter og ber og kjemper. Og nå prøver den redelige sjel av all sin makt å få død og ende på sitt gamle liv og sitt gamle sinn. Men det går ikke tross den redeligste og iherdigste kamp. Og han tror da at han er så elendig, at ikke engang Gud har noen råd for ham. Da lærer han å tro, det vil si å utlevere denne forbryter som han ikke selv kan få livet av, til Kristus for at han skal overvinne og avlive ham. Og nå skjer forandringen. Nå er det gamle kjød kommet på korset. Nå har det truffet sin overmann. Den frelste synder har således fått både vilje og kraft til å overvinne sitt gamle jeg-liv. Og så lenge han klynger seg til Kristus og tar imot hans overnaturlige kraft, vil det lykkes ham å holde sitt gamle jeg på korset. →

ordnet Guds ord, og blir til hinder for Guds rike.

Så får vi overlate til Gud å gi den ære som ære tilkommer, og ydmyke den som på grunn av sin tjeneste og sine verv kan stå i fare for å få store tanker om seg selv.

L&E

Men selv om denne forbryter således ved Kristi kraft er korsfestet, er han dog i live. Som apostelen sier: Kjødet begjærer imot ånden og ånden imot kjødet. Og forbryteren er like ond.

Her rører vi ved det åpne sår i den troendes sjel, som gjør ham så meget smerte, helt fra han fikk liv i Gud og inntil hans siste stund, inntil det øyeblikk da Gud avblåser hans strid imot kjødet og tar ham inn i den evige fred. Det gjør Gud gjerne med sine venner litt før døden, noen dager eller noen timer før døden. Da forbyr han alle fiender å røre denne stridsmann som nå har stridt den gode strid. Og så ligger denne i en underbar hvile midt i dødens gap og fornemmer bare sin Frelseres liflige nærhet.

Helt fra første stund er det kjødet som engster og forvirrer den troende. Hos den unge kristen er nå forvirringen verst, idet han jo mangler både den teoretiske kunnskap om, og den praktiske erfaring i denne sak.

Først vil jeg da minne om det faktum at den troende har det gamle kjød i seg. Dernest: Kjødet lever og begjærer imot ånden, sier Skriften. Kjødet er nemlig ikke forandret, selv om det er korsfestet. Det er som de gamle har sagt: Den gamle Adam blir aldri gjenfødt. Kjødet er altså etter sin art det samme etter som før omvendelsen.

Og husk nå: «Kjødets attrå er fiendskap mot Gud», Rom 8:7. Kjødet kan ikke tåle Gud. Det kjenner det som døden, hver gang det kommer ansikt til ansikt med Gud. Derfor begjæ-

rer det mot ånden, hver gang vi vil inn i lønnkammeret for å be, hver gang vi tar Bibelen for å fordype oss i Guds ord. Og kjødet elsker synden. Imot den gjenfødte ånd begjærer kjødet å få synde. Det har lyst og glede i synden.

Min bror og søster! La deg derfor ikke forvirre, når du kjenner ulyst til bønn og betraktning av Guds ord eller lyst til synd. La deg ikke innbille at dette er bevis for at du har mistet livet i Gud, eller at din omvendelse bare var innbilning. For hos enhver troende begjærer kjødet imot ånden. Gå du trøstet til din Frelser med alle kjødets syndige lyster og tilbøyeligheter. Han har gjort fyldest for hele ditt syndige kjød, og alt hva det lokker deg til av synd i fantasi, tanke, begjær, ord og gjerning. Ja, jeg ønsker å oppmuntre deg med Hebreerbrevets deilige ord: «La oss tre fram med frimodighet for nådens trone, for at vi kan få miskunn og finne nåde til hjelp i rette tid».

Nå tenker jeg meg at en eller annen av mine lesere sier i sitt stille sinn: «Visste du bare, hvordan det er fatt med meg, våget du ikke å trøste. Det er jo ikke bare at jeg har det gamle kjød og at jeg fristes og plages av det. Nei, det overmannet meg, så mitt daglige liv er fullt av nederlag. Du skulle bare vite det som mine kjære hjemme ser hver dag: Mitt verdslige liv, mitt lunkne gudsforhold, mine overlede ord og handlinger. Og ennå verre er det som de ikke ser, mitt indre liv: mitt bønneliv, min bruk av Bibelen, mitt verdslige, jordvendte sinn, mine syndige lyster av alle slag. Og det verste av alt:

Den motstand jeg gjør mot mine indre og ytre synder, kan visst ikke kalles kamp. Jeg vet iallfall ikke selv om jeg kjemper imot det eller ikke. Og jeg sier til meg selv: Det liv i Gud som du engang eide, det er borte».

Min kjære medstrider! Det er deg jeg vil trøste, du som har kjent noe av det som her er nevnt. Og først vil jeg si deg: Det er livstegn og ikke dødstejn det du kjenner. Det står skrevet: «Der-som vi dømmer oss selv, så blir vi ikke dømt», 1Kor 11: 31. Så lenge du dømmer deg selv, er der liv i deg. Selve den dødsdom du feller over deg selv og ditt kristenliv, er et usvikelig bevis for at det redelige liv med Gud ikke er utdødd i ditt hjerte.

Og du som synes at ditt hjerte er så forvendt og din vilje så slapp, at det ikke engang for Frelseren er noen mening i å gjøre flere forsøk med deg, hør hva han sier: «Det er ikke de friske som trenger lege, men de som har ondt», Mat 9:12. Det står forresten litt mere om deg: «Om enn vårt hjerte fordømmer oss, så er Gud større enn vårt hjerte og kjenner alle ting», 1Joh 3:20. «Er vi troløse, så er han trofast; for han kan ikke fornekte seg selv», 2Tim 2:13.

Ja, men når jeg faller så ofte? sier du. Det er særlig en synd kanskje. Og der faller du mange ganger om dagen. Og da blir det hele så umulig for deg. Du spør deg selv ofte om det overhodet går an å gå til Gud og be om tilgivelse. Det må være svik i din ånd, siden du ikke blir herre over din synd. Du synder vel på nåde. Og dette

at du vil ha forlatelse, skjønt du ligger under for synden, det er jo verre enn alle dine andre synder. Ja, slik tenker du ofte og kjenner deg så hjerteskremt og fortvilet.

Min venn, du husker nok at det kom på tale en dag mellom Jesus og hans disipler, hvor mange ganger vi skal tilgi en bror som synder imot oss. Peter nevnte sju ganger. Og han syntes visst han hadde tatt godt i. Rimeligvis hadde han prøvd å tilgi en som fornærmet ham, så han visste hvor vanskelig det er. Men Jesus sa: Ikke sju ganger, men sytti ganger sju = 490. Var det nå Jesu mening at Peter skulle holde på til han hadde tilgitt 490 ganger, og så skulle han være fri? Nei, selvfølgelig ikke. Også her bruker Jesus et av sine mange bilder. Han ville dermed si til Peter: Du skal ikke telle dette, men bare tilgi, hver gang han kommer og ber deg om tilgivelse.

Tror du nå at ikke Jesus selv gjør det som han har pålagt oss? Tror du han sitter i sin himmel og teller hvor mange ganger det går galt for deg om dagen? Det er noe helt annet han gjør: Han drar alle til seg, Joh 12:32. Han roper: «Kom hit til meg alle dere som strever og har tungt å bære, og jeg vil gi dere hvile», Mat 11:28. «Den som kommer til meg, vil jeg ingenlunde støte ut», Joh 6:37.

*Fra «Kjødelig frihet er åndelig død»,
Luthersk Litteraturstudie, Oslo 1946*

(Forts. i neste nr.)

Å være en kristen

Vitnesbyrd av Natalia Mozer

Bibelen er full av vitnesbyrd om hva det betyr å være en kristen. Paulus vitner at Kristus er hans liv, rettferdiggjørelse, helliggjørelse, fred og frihet:

- «For meg er livet Kristus og døden en vinning». (Fil 1:21)
- «Slik var det en gang med noen av dere. Men dere har latt dere vaske rene. Dere er blitt helliget, dere er blitt rettferdiggjort i den Herre Jesu navn og i vår Guds Ånd». (1Kor 6:11)
- «For han er vår fred, han som gjorde de to til ett og brøt ned det gjerdet som skilte dem, fiendskapet». (Ef 2:14)
- «for de falske brødres skyld som hadde sneket seg inn. De var kommet for å lure på vår frihet, den som vi har i Kristus Jesus, for å kunne gjøre oss til treller». (Gal 2:4)

Martin Luther sa det slik: Kristus er den jeg tror på, og hvem jeg elsker, om så alle paver og ugudelige forakter ham. Det er også mitt vitnesbyrd. Ham må jeg tro og elske.

For meg betyr det å være en kristen for det første å være døpt. I dåpen ble vi forenet med Jesu død og liv, ved at Guds Ord og løfte virket sammen med vannet. I og med at vannet er knyttet til hans Ord, er dåpen en renselse i Jesus Kristus, der han kler og bevarer meg i sin rettferdighet.

For det andre er det nødvendig å høre og lytte til hans Ord. Det er

umulig å være en kristen uten å ta imot Ordet i tro. «Så kommer da troen av forkynnelsen som en hører, og forkynnelsen som en hører, kommer ved Kristi ord». (Rom.10:17)

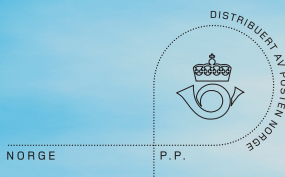
Det er nødvendig at Ordet forkynnes i forsamlingene, slik at vi får høre det slik som det står. For Guds Ord skal ikke vende tomt tilbake, men utføre det Herren vil. Da er vi er avhengige av at Guds Ord forkynnes rent og sant. Falsk og løgnaktig lære må avises, og ikke anvendes i Guds forsamlinger.

For det tredje kan jeg ikke unnvære nattverden. Her får vi Jesu kjød og blod, som er synlig tilstede. Jesus sa: «Den som eter mitt kjød og drikker mitt blod, han blir i meg og jeg i ham». (Joh 6:56)

For det fjerde er det å være en kristen noe som vises i livet. Våre liv vitner om vår tro. I Mat 5:16 leser vi: «Slik skal dere la deres lys skinne for menneskene, så de kan se de gode gjerninger dere gjør og prise deres Far i himmelen».

Til slutt vil jeg hilse med Jak 2:14-16: «Mine brødre! Hva gagnar det om noen sier at han har tro, når han ikke har gjerninger? Kan vel troen frelse ham? Dersom en bror eller søster ikke har klær, og mangler mat for dagen, og en av dere sier til dem: Gå bort i fred, varm dere og spis dere mette! – men ikke gir dem det legemet trenger, hva gagnar da det?»

L&E

Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresseforandring!

Møtevirksomhet våren 2006

Sigbjørn Agnalt	Gyland, Askim, Orkdal, Fossnes, Kvelde, Svarstad
Per Bergene Holm	Langli, Norheimsund, Kvelde, Svarstad
Hans-Henrik Brix	Norheimsund, Nærbø, Svarstad, Langli, Randaberg, Fossnes
Martin Fjære	Langli, Svarstad, Randaberg, Askim, Sannidal, Osterøy
Lars Fossdal	Sannidal, Norheimsund, Randaberg, Skjæveland
Asbjørn Fosslid	Askim, Sannidal, Langli
Gunnar Fosslid	Askim, Sannidal, Langli
Ingar Gangås	Fossnes, Skjæveland, Randaberg, Orkdal, Langli, Varhaug, Soknedal, Krokstadøra, Moldova, Bangsund, Mosvik
Jan Ove Heggdal	Kvelde, Fossnes, Moldova
Reidar Heian	Sannidal
Gunnar Nilsson	Bangsund, Mosvik
Karl Notøy	Øvre Surnadal, Sørli

Ta disse møtene med i dine bønner! Ordet om korset, til gjenfødelse, rettferdiggjørelse og helliggjørelse har ikke så gode kår i folket vårt. Den åndelige nøden er stor. Det haster. Jesus kan komme når som helst. Det gjelder å bruke dagen i dag som om den var den siste. Derfor er det viktigere enn noen gang å rope ut til alle at det er to utganger på dette livet, himmel eller helvete. Og at Jesus kom til

jord for å frelse syndere. Der dette budskapet avvises i vantro, vil dommen komme. Der det tas imot med glede, vil Jesus stige inn med frelse og syndforlatelse. Da vil Lammets sang tone både i unge og gamle.

«For ennå er det bare en ganske liten stund igjen, så kommer han som komme skal, og han skal ikke dryge.» (Heb 10:37)

Sekr.